

Statsbane. Under 27. April 1900 blev der vedtaget en Lov, som nu har fundet sin Udførelse, om en Statsbane fra Holstebro til Herning. Nu staar altsaa kun tilbage det lille Stykke af den nære og lige Bane-forbindelse, som er et gammelt Ønske i de forskellige Egne. Naar man ser paa Kortet, skal Banen jo gaa i lige Linie fra Holstebro over Herning og Vejle til Fredericia, og der mangler nu kun den korte Strækning mellem Give og Herning, hvor Banen kan anlægges meget billigt, da Terrainforholdene ere gode, og Arealerne kunne erhverves meget billigt. Jeg tror derfor, at det nu er paa Tide at vække Opmærksomheden for dette nyttige Forslag, som har maattet vente saa længe paa sin Løsning. Ved Finanslovens første Behandling forrige Aar blev der slaaet til Lyd for denne Bane, navnlig af det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) og det ærede Medlem for Hurup (Barner). Det er et Bevis paa, at man ikke alene i Vejle og nærmeste Omegn ønsker denne Bane, men at den ogsaa vil komme hele det nordvestlige Jylland til gode. Jeg kan fuldstændig slutte mig til de Udtalelser, der faldt fra de to ærede Medlemmer.

Det er kun for at fremføre disse Bemærkninger, jeg har begæret Ordet. Jeg mener, at denne Finanslovs første Behandling nu har trukket saa længe ud, at vi nok snart kunde ønske at faa den afsluttet, saa meget mere som de fleste af de Spørgsmaal, der have været til Forhandling, jo ere Smaating. Der er kun een stor Sag, og det er Forsvarssagen, Mærkesagen, som den kaldes. Ja, det er en stor og god Sag, for god til at bruges i Agitationens Tjeneste i Partiøjemed, og jeg tror, det skal vise sig, at den Offerberedvillighed og fædrelandskærlige Aand, der beherskede vort Folk i vor Friheds første Aar, endnu er levende hos Folket saavel i Hytten som i de høje Sale.

J. Nielsen: Først skal jeg bringe den ærede Indenrigsminister en Tak for hans Tilsagn om at fremsætte Forslag til de nødvendige Forandringer i vore Sparekasseforhold. Jeg er fuldstændig enig med ham i, at der ingen Grund er til at blive nervøs over de forefaldne Bedragerier, og at vore Sparekasser som Helhed hvile paa sunde og gode demokratiske Principper, hvorfor det jo heller ikke var den ærede Ministers Hensigt med det paatænkte Forslag at forandre Grundprincipperne for Sparekassernes Virksomhed eller indskrænke Selvstyret i dem. Alt dette har

jeg heller ikke tænkt paa, da jeg sidst havde Ordet. Min Tanke var og er fremdeles, at man burde ophæve Sparekasseformændenes mange Steder uindskrænkede og enevældige Herredømme over Sparekassernes Midler og Virksomhed. Dette Herredømme og denne Virksomhed ønsker jeg henlagt til den samlede Bestyrelse, som bør være den, der forestaar Kassens hele Virksomhed og i Fællesskab bærer det fulde Ansvar. Om disse Forandringer bedst ske ved en Ændring af selve Sparekasseloven, eller om man kan nøjes med at indføre dertil sigtende Bestemmelser i de enkelte Sparekassers særlige Vedtægter, skal jeg ikke indlade mig paa at afgøre; begge Dele kunne maaske være lige gode. Hovedsagen er, at Bestyrelsen, saaledes som det fremgik af de Paragraffer, Ministeren oplæste, kommer til at bestaa af 5 Medlemmer eller i hvert Fald ikke flere, end der hver Dag kan møde i Sparekassen og der deltage i Arbejdet, og at det saa bestemte fastslaas, at der skal mindst to Bestyrelsesmedlemmer til for at foretage Forretninger paa Sparekassens Vegne, samt at Sparekassen egentlig ikke juridisk hæfter for andre Forpligtelser end dem, der ere underskrevne af mindst to Bestyrelsesmedlemmer. Dette er vist allerede nu indført i de fleste Sparekassers Vedtægter, men det maa gøres klart for hele Befolkningen, at indlader man sig paa Forretninger alene med et enkelt Medlem af Bestyrelsen, maa det nærmest betragtes som en privat Forretning, og hvis der foregaar nogen Svig paa dette Punkt, gaar det ud over vedkommende, der har indladt sig med det enkelte Bestyrelsesmedlem. Men nøjes man med at indføre disse Regler i Sparekassernes Vedtægter, anser jeg det for nødvendigt, at Sparekassenspektøren faar Lovhjemmel til at kræve dem indførte i alle Sparekassers Vedtægter, ikke alene de nyoprettede, men ogsaa de allerede nu bestaaende. Naar disse Regler gennemføres, tror jeg — og her er jeg maaske noget i Modsætning til den ærede Minister —, at Statens Tilsyn er tilstrækkeligt til den nødvendige Kontrol, og at Sparekassenspektøren, som jo nærmest maa være vejledende og raadgivende for Sparekassernes Bestyrelser, vil kunne føre tilstrækkelig Kontrol med, om de enkelte Sparekasser styres i nøje Overensstemmelse med Vedtægterne.

Dernæst skal jeg ikke undlade at bringe den samme højtærede Minister min varmeste Tak for Tilsagnet om at fremsætte Forslag til Land-, Have- og Skovvar-